

Van onze medewerker

Gedichten van Peter Theunynck

Chinese Muur

Elke dag een beetje minder.
Brokkelt seconde per seconde.

Mongoolse hordes gingen nog.
Maar bussen westerlingen.

Nu kan hij alle kanten op
in oudemannenzakken.

Danst in Central Park
in tassen van deindiva's.

Een stukje viel
elf september diep.

Grotere brokken krijgen
glas om zich heen.

Secundaire scholen,
zilveren passers leren ervan.

Te lang voor de wereld.
De hemel lang niet genoeg.

Zandstorm in Peking

Daar waar dagelijks duizenden mensen
rinkelend op fietsen, soezend in riksja's,
knarsend in wrakken van het voorbijrazen
de straten vullen als water de zwembaden.

Daar zag Peking nooit grijzer dan nu.
Van overal in uniformen in grondtonen.
Van noord naar zuid trekkend hun spoor
ook door de afgeschermdde wijken.

Politie raamt ze op miljoenen. Zijzelf
ramen niet meer. Ze rammen deuren,
ondergoed, vooral in ondergoed zijn ze
bedreven. Schuren alles om ter gladst.

Pas als ze willen liggen, kunnen ogen,
oren weer open. Kan schade geraamd,
kepies de kop op. Motoren slaan
krakend aan. Slipjes worden uitgetrokken.

Ook het hare. Niets beschadigd.

Hamburgse zwanen

In Hamburg lucht het einde van de winter
zich op in zwanen. Gemeentearbeiders
drijven hen uit hun beslapen
binnenland naar het volle water.

Zwanen in december ademen zwaar
getralied. Mannen van de groendienst schieten
handen tekort om vleugels te kalken, bekken
te kleuren, vliezen te dichten. Het knapt

en blaast in alle kamers tot de zon van maart.
Dan wordt het vederlichtste bruidskleed
uitgerold, hagelwit en vers gesteven drijft
het onder luid geschater meerwaarts.

Uit open armen dalen brood en rozen.
Balletten voeren alle paren op, elkaar
het hof makend. Het ritueel dat wintertijd
uitwit, wegzwabbert, zwanenzang.